

41-GIỚI NGŨ QUÁ THỜI HẠN CHO PHÉP

Khi Phật an trú tại Tinh xá Khoáng-dã, nói rộng như trên. Bấy giờ, Tỳ-kheo quản sự thuê thợ trộn hồ đúc gạch. Người thợ ấy khi thì ngủ trong phòng trai đường của Tăng, khi thì nghỉ trong phòng thiền, khi thì nghỉ trong phòng sưởi, ông khạc nhổ đồ dơ bẩn, hoặc đại tiểu tiện nơi này nơi kia, làm cho ô ố, phương hại đến sự tọa thiền, hành đạo của các Tỳ-kheo. Các Tỳ-kheo bèn đem sự việc ấy đến bạch lên Thế Tôn. Phật liền bảo gọi Tỳ-kheo quản sự đến. Khi thầy đến rồi, Phật bèn hỏi: “Có thật ông thuê người làm công về làm cho ô ố nơi này nơi kia, khiến phương hại đến sự tọa Thiền, hành đạo của các Tỳ-kheo hay không?”.

- Có thật như vậy, bạch Thế Tôn.

- Vì sao như vậy?

- Con muốn sai người thợ ấy buổi mai làm, buổi chiều nghỉ, làm sao vừa đủ số tiền thuê thì thôi.

- Tuy vậy, nhưng từ nay về sau (Tỳ-kheo) không được ngủ chung phòng với người chưa thọ giới Cụ túc.

Lại nữa, khi Phật còn là Bồ-tát, ở nhà phụ vương rất yêu quý, vì sợ mất giống Chuyển luân vương nên ưu sầu khốc lóc không cho Bồ tát xuất gia. Đến khi (Gia du) hoài thai La-hầu-la thì (Bồ-tát) mới bỏ nhà xuất gia được. Thế rồi, Phật nói với các Tỳ-kheo: “Như Lai nhu hòa làm vui lòng người không thể nào hơn được phụ vương, vì Ngài đã xây ba cung điện phù hợp cho ba mùa Xuân, Hạ, Đông, như trong kinh Nhu Nhuyến Tuyến đã nói rõ, (cho đến) Như Lai được thành Đẳng Chánh Giác”.

Các Tỳ-kheo bạch với Phật:

- Bạch Thế Tôn! Vì sao Thế Tôn phải tu khổ hạnh đến sáu năm như vậy?

- Không phải chỉ có ngày nay (tu khổ hạnh), như trong kinh Điều Bản Sinh đã nói rõ.

- Bạch Thế Tôn! Vì sao ma Ba tuần thường muốn làm não loạn phá hoại Thế Tôn?

- Không phải chỉ có ngày nay (phá hoại), như trong kinh Miết Bản Sinh đã nói rõ về sự kiện cha con gặp nhau tại nước Ca-duy-la-vệ.

Trong đó còn nói rõ về trường hợp Đại-ái-đạo, Da-thâu-đà-la, La-vân xuất gia. Lại còn nói rõ trường hợp Phật vì thân quyến nên trở về nước Ca-duy-la-vệ. Bấy giờ, những người có lòng tin bèn làm cầu tiêu cho Phật. Tuy Phật không cần, nhưng vì thuận theo người đời nên đã nhận. Thế rồi, một hôm, Tôn giả La-hầu-la nằm ngủ ở ngoài trời, đêm ấy trời bỗng đổ mưa gió. Thầy liền đi đến trước phòng Tôn giả Xá-lợi-phất, gõ cửa. Xá-lợi-phất hỏi: “Ông là ai?”.

- Bạch Hòa thượng, con là La-hầu-la.
- Ông hãy đứng ngoài đó.

La-hầu-la bèn đến trước phòng Tôn giả Đại Mục-liên, gõ cửa.

Mục-liên hỏi:

- Ông là ai?
- Thưa A-xà-lê (thầy giáo thọ), con là La-hầu-la.
- Ông hãy đứng ngoài đó.

Cứ như thế, La-hầu-la lại đến các phòng khác, nhưng ai cũng bảo phải đứng ở ngoài phòng. Lúc ấy, La-hầu-la bèn đi vào trong cầu tiêu của Thế Tôn, gối đầu trên thềm cầu mà nằm. Thế rồi, có một con rắn đen, vì sợ mưa gió nên cũng định vào trong cầu tiêu. Phật thường quan sát chúng sinh, thấy con rắn đen ấy muốn vào trong cầu tiêu, vì sợ nó làm hại La-hầu-la, nên người phóng ra ánh sáng, rồi đi đến nhà cầu, cất tiếng hỏi: “Ông là ai?”

- Bạch Thế Tôn! Con là La-hầu-la.
- La-hầu-la, chẳng lẽ ông đang ở đây sao?
- Bạch Thế Tôn! Con được chỗ này đã may mắn lắm rồi!

Phật liền dùng bàn tay sắc vàng mềm mại đỡ La-hầu-la lên, rồi phủ bụi bám trên mình, đoạn, dẫn vào phòng mình chỉ cái giường ở trước, nói: “Ông hãy nghỉ trên giường này”.

Vì khi ấy, Như Lai đã chế giới cho các đệ tử, nên phải tuân hành theo giới ấy. Do đó, Thế Tôn ngồi kiết già trên đất. Lúc ngồi thiền xong, Phật liền nói với các Tỳ-kheo: “Như Lai vì lòng từ, nhân chuyện La-hầu-la, nên muốn cho các đệ tử được an lạc, từ nay về sau Ta cho phép người chưa thọ giới Cụ túc được ngủ chung phòng (với Tỳ-kheo) trong ba đêm, đến đêm thứ tư, nên ngủ riêng”.

Các Tỳ-kheo bèn bạch với Phật: “Bạch Thế Tôn! Vì nguyên nhân gì mà La-hầu-la ở trong thai sáu năm?”.

Phật nói với các Tỳ-kheo: “Ngày xưa có một Tiên nhân tên Lê Ba đô, đi đến nhà vua xin yết kiến. Vua bèn báo tin cho Tiên nhân: “Ông hãy ở tạm trong vườn Vô Ưu, chốc lát rồi ta sẽ cho gặp”. Nhà vua ra lệnh thế rồi, nhưng đến sáu hôm mà chưa cho Tiên nhân gặp”. Ông vua khi ấy nay là La-hầu-la, vì nguyên nhân đó mà phải ở trong thai đến sáu năm, như trong kinh Bản Sinh đã nói rõ”. Thế rồi, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại Ca-duy-la-vệ phải tập họp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

“Nếu Tỳ-kheo ngủ chung một phòng với người chưa thọ giới Cụ túc quá ba đêm thì phạm Ba-dạ-đề”.

Giải Thích:

Tỳ-kheo: Như trên đã nói.

Chưa thọ Cụ túc: Trừ Tỳ-kheo, Tỳ-kheo ni, nhưng Tỳ-kheo ni tuy thọ Cụ túc cũng không cho phép ở chung ba đêm.

Ngủ ba đêm: Giới hạn được ngủ ba đêm.

Cùng một phòng: Nếu cùng ngủ chung trong một phòng có cùng một mái, cùng một bức tường thì phạm Ba-dạ-đề.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

Nếu một phòng mà có cửa riêng, có ngăn cách thì không có tội.

Nếu khác phòng mà cùng một cửa thì phạm Ba-dạ-đề.

Hoặc một phòng một cửa cũng phạm Ba-dạ-đề.

Nếu khác phòng, khác cửa thì không có tội.

Nếu (phòng) có tường có mái thì phạm Ba-dạ-đề.

Nếu có tường mà lợp một nửa thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

Nếu có tường mà không có mái thì không có tội.

Nếu có mái, có tường thì phạm Ba-dạ-đề.

Nếu có mái mà tường ngăn một nửa thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

Nếu có mái mà không có tường thì không có tội.

Nếu Tỳ-kheo ngủ trong phòng mà người chưa thọ Cụ túc cũng ngủ trong phòng thì phạm Ba-dạ-đề.

Nếu Tỳ-kheo ngủ trong phòng mà người chưa thọ giới Cụ túc nằm một nửa thân mình trong phòng thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu nằm hoàn toàn ở ngoài thì không có tội.

Nếu người chưa thọ giới Cụ túc ngủ trong phòng và Tỳ-kheo cũng ngủ trong phòng thì phạm tội Ba-dạ-đề.

Nếu người chưa thọ giới Cụ túc ngủ trong phòng, mà Tỳ-kheo nằm nửa thân mình trong phòng thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu nằm hoàn toàn ở ngoài phòng thì không có tội.

Nếu Tỳ-kheo nằm trước trong phòng rồi người chưa thọ giới Cụ túc đến nằm sau thì cứ mỗi lần nằm phạm một tội Ba-dạ-đề. Nếu Tỳ-kheo hay người chưa thọ Cụ túc nửa đêm dậy đi đại tiểu tiện rồi vào ngủ lại, thì cứ mỗi lần trở dậy phạm một tội Ba-dạ-đề.

Nếu nhiều người chưa thọ Cụ túc vào nằm trước, rồi Tỳ-kheo đến ngủ sau thì phạm một tội Ba-dạ-đề.

Nếu nửa đêm dậy đi đại tiểu tiện rồi trở vào nằm lại, thì cứ mỗi lần đi lại phạm một tội Ba-dạ-đề.

Nếu Tỳ-kheo ngủ cùng phòng với người chưa thọ Cụ túc ba đêm, thì đêm thứ tư phải đổi sang phòng khác. Nếu ra nằm ngoài trời rồi gặp lúc trời mưa gió lạnh lẽo thì nên vào lại trong phòng mà ngồi cho đến lúc thấy rõ mặt đất. Nếu Tỳ-kheo bệnh không thể ngồi được thì nên lấy mền đắp lên từ đầu trở xuống hoặc từ nách trở xuống cho tới đất và nên dùng một vật dày khít ngăn lại không để cho con mèo đi qua được.

Nếu Tỳ-kheo đang lúc đi đường có thể ngủ với người chưa thọ giới Cụ túc trong một nhà qua ba đêm, đến đêm thứ tư nên ngủ riêng ra. Nếu ra nằm ngoài trời mà gặp lúc mưa gió tuyết rơi lạnh phải vào trong nhà thì nên dùng cái mền ngăn lại như trên đã nói. Nếu không che mền thì phải ngồi cho đến lúc thấy rõ mặt đất. Nếu vì già bệnh không ngồi được mà người chưa thọ giới Cụ túc kia có thể tin được thì nên bảo y: “Người ngủ thì ta phải ngồi”. Đến lúc Tỳ-kheo muốn ngủ thì nên gọi y dậy, nói: “Khi ta ngủ thì người phải ngồi, nếu người cũng ngủ thì không được phước đức”.

Tội ngủ chung cùng phòng này nếu chưa sám hối mà lại ngủ chung nữa thì tội càng thêm nặng. Nếu sám hối xong, rồi ngủ phòng riêng, thì sau đó sẽ được ngủ chung lại. Thế nên nói (như trên).